

ved, og som de kunde have Nytte af, naar de forlode Fængslet. Hvis det var muligt at lære dem en eller anden Beskæftigelse inde i Fængslet, som de kunde ernære sig ved, naar de kom ud som fri Mænd, tror jeg, at meget vilde være vundet. Det vilde derfor være heldigt, om Rigsdagen og Regeringen noget forandrede det Syn, de hidtil have haft paa Fangearbejdet, og det er ogsaa den almindelige Mening i Udvalget, at Hovedhensynet bør i Fremtiden være, at Fangerne lære et Arbejde, som kan komme dem til Nytte senere hen i Livet.

Jeg skal dernæst gøre et Par Bemærkninger om de to Anstalter „Flakkebjerg“ og „Landerupgaard“. Jeg kan her i meget slutte mig til, hvad den ærede Ordfører har udtalt. Jeg finder ligesom han, at det er uheldigt, at to saadanne Anstalter skulle have et saa stort Jordtilliggende. Landerupgaard har saaledes 256 Tdr. Land, vel omtrent af Landets bedste Jord. Det er Tilliggende som til en Herregaard. Den Mand, der staar som Forstander for en saadan Anstalt, bliver tvungen til at sprede sine Kræfter. Naar man vælger Manden, maa man tage Hensyn til, at han er en dygtig Landmand, som kan bringe noget ud af det store Jordbrug, og det kan derfor meget let ske, at han kommer til at ofre mere Kraft og mere Interesse paa Landbruget end paa det, som egentlig skulde være hans Hovedhverv, nemlig at være Opdrager og Leder af en Anstalt for Børn og unge Mennesker. Jeg vilde derfor finde det heldigt, om disse Anstalter skilte sig af med noget af det store Jordtilliggende, som de have.

Vi have faaet den Oplysning, at disse Anstalters økonomiske Stilling er daarlig, og at de ere gaaede stærkt tilbage. Saaledes er deres Formue i Aarene fra 1900—1906 gaaet ned med ikke mindre end 53,000 Kr., og det kræves nu, at Staten skal forhøje sit Tilskud til Anstalterne stærkt, for at de kunne faa Balance paa Regnskabet. En af de Grunde, hvorfor der bliver det store Underskud paa disse Anstalters Regnskaber, er, at man har bevilget den tidligere Forstander Mortensen en Pension af 4,000 Kr. Det forekommer mig, at dette maa kaldes en meget høj Pension. Der er faa af vore Statsembetsmænd, som i det hele kunne opnaa en saa stor Pension. Men det er noget, vi herinde ikke ere raadende over, det er selvejende Institutioner, hvis Bestyrelser kunne disponere, og de have disponeret saaledes, at

Forstander Mortensen for Livstid skal have denne Pension af 4,000 Kr.

Men naar nu Staten skal yde et saa stort Tilskud, som sættes op til 25,000 Kr., vil der være al Grund til, at Statsmagten benytter denne Lejlighed til at skaffe sig mere Indflydelse paa Anstalternes Ledelse, end den hidtil haft. I saa Tilfælde tror jeg, det vilde være forhindret, at der blev givet saa urimelig høje Pensioner.

Til Slutning skal jeg blot gøre en Bemærkning om Socialdemokratiets Ændringsforslag Nr. 261 angaaende Nedsættelse af en Kommission til Udarbejdelse af Forslag om Len og Stamhuse m. m. Jeg vil benytte Lejligheden til at takke den højtærede Formand, fordi han har været saa heldig efter tre Aars Søgen at finde en ledig Stund, hvor denne Sag kunde komme til Forhandling, og da denne Forhandling fandt Sted sidste Lørdag, skal jeg hermed tage Ændringsforslaget Nr. 261 tilbage.

Formanden: Ændringsforslag Nr. 261 er taget tilbage. Ønsker nogen at optage det? (Ophold). Da dette ikke er Tilfældet, er det bortfaldet.

L. Rasmussen (Vejle Amts 1ste Valgkreds): Det er angaaende den Undersøgelse, der har været iværksat vedrørende Forholdene paa „Braaskovgaard“, jeg gerne vilde gøre nogle Bemærkninger. Det blev af den ærede Ordfører udtalt, at det, som særlig havde spillet en stor Rolle under Debatten ved 1ste Behandling, var nogle Brædder og noget daarligt Materiale, som var blevet anvendt paa „Braaskovgaard“. Deri tager den ærede Ordfører jo fuldstændig fejl. Det, som spillede Hovedrollen, det, man kritiserede, var, at Justitsministeren benyttede en Bemyndigelse, han havde faaet af Finansudvalget, til at give et Arbejde i Entreprise til en af sine Venner i København. Man mente, det var urigtigt, at ikke Egnens Haandværkere havde faaet dette Arbejde at udføre, i Stedet for at det blev givet til en københavnsk Haandværker, som stod den højtærede Justitsminister meget nær. Det var det, som var Kærnen i Sagen, at man forbigik Egnens Haandværkere, skønt de havde givet billigere Tilbud. Da vi kritiserede dette, motiverede den højtærede Justitsminister, hvorfor han havde gjort det, og jeg skal med den ærede Formands Tilladelse oplæse det lille Afsnit af den højtærede Ministers Tale, hvori han mo-